

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK

**Pasarét, 1984. április 8.
(vasárnap)**

Cseri Kálmán

MIT HASZNÁL...?

Lekció: 1Móz 19,12-29

Alapige: Mt 16,25-26

Mert aki meg akarja tartani az ő életét, elveszti azt. Aki pedig elveszti az ő életét énérétem, megtalálja azt. Mert mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri is, de a lelkében kárt vall? Avagy milyen váltságot adhat az ember az ő lelkéért?

Imádkozzunk!

Dicsőítünk Istenünk, aki ma is ugyanaz vagy, aki 4000 évvel ezelőtt voltál, amikor keményen megragadtad Lótnak és szeretteinek a kezét irántuk való irgalmadból.

Urunk, mi olyan vakok vagyunk annak a meglátására, hogy mi-mindent teszel irántunk való irgalmadból. Tiltakozunk keménységed miatt, vádolunk, nem vesszük komolyan hívó szavadat, pedig minden, amit mondasz és teszel, irántunk való mérhetetlen irgalmadból van.

Magasztalunk ma irgalmasságodért, végtelen nagy türelmedért, amivel foglalkozol velünk.

Köszönjük, hogy ha el kell is pusztulnia egy-egy Sodomának és Gomorának égbekiáltó bűnei és megátalkodottsága miatt, nagy irgalmasságodból mindig kimented azokat, akik hozzád tartoznak.

Kérünk, tedd most ebben a csendes órában egészen világossá számunkra, hogy hozzád tartozunk-e már. Kérünk, hogy semmivel ne tévesszük össze a benned való élő hitet. Leplezd le üres, formális vallásosságunkat, vastkos hitetlenségünket, átmentett büszkeségünket. És kérünk, hogy úgy hirdettesd igédet közöttünk, hogy hitet támasszon bennünk. Akkor is, ha a hit szikrája sincs még a szívünkben, akkor is, ha megerőtlenedett a hitünk, akkor is, ha éppen most sebesült meg, akkor is, ha valami keserűséggel, teher-

rel, kételyekkel vagyunk itt most előtted, akkor is, ha csak azon jár az eszünk, amin, és olyan nehéz odafigyelnünk rád. Fordítsd most egész lényünket feléd, és fordulj te is felénk, Atyánk a Jézusban.

Köszönjük, hogy aki látta Őt, az látott téged. Hadd lássuk mi Őt most. Dicsőítsd meg itt közöttünk keresztjét, és hadd lássuk meg magunkat is igéd fényében. Kérünk, hogy hozd létre azt a csodálatos találkozást, amelyikben megszülethet a mi új-emberünk, meggyógyulhat az életünk. Hadd találkozzunk mi, nyomorultak veled, a szenttel és hatalmassal, az ige csodájával, a Szentlélek jelenlétében.

Így áldd meg ezt az órát, hogy ne hiába töltsük itt. Ajándékozz meg önmagaddal, feljebb, mint ahogy azt hinni és elgondolni tudjuk.

Ámen.

Igehirdetés

Három alkalommal figyeltünk már Jézus Krisztusnak erre a nagyon komoly tanítására. Először Péter viselkedését elemezve azt láttuk, hogy mi a különbség az Isten szerinti és az emberek szerinti gondolkozás között. Másodszor a Krisztus-követés mozzanatait követtük nyomon úgy, ahogy azt Jézus itt felsorolja: „Ha valaki énutánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel az ő keresztjét, és kövessen engem.” Legutóbb pedig szintén Péter alakját vizsgálva, azt néztük meg, mitől félünk jobban: attól-e, hogy esetleg kellemetlenné válhat számunkra, ha minden körülmények között engedelmesek maradunk Istennek, vagy attól, hogy engedetlenekké válunk vele szemben?

Erről a most felolvasott mondatról azonban még eddig nem volt szó. Mit jelent Jézusnak ez a komoly figyelmeztetése: „Mert mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri is, de lelkében kárt vall.” Az itt előforduló pszühé szó nemcsak az ember lelkét, hanem az ember életét, egész önmagát jelenti. A haszon és nyereség szavak pedig az üzleti életből vett kifejezések. S Jézus ezzel a mondattal tulajdonképpen azt állítja, hogy a legnagyobb nyereség is kevesebb, mint maga *az élet*, mert ha az életet elveszíti valaki, a nyereséget sem élvezheti. Különbösen is, ha arról van szó, hogy az életét mentse az ember, minden árat képes megfizetni azért. A mennyei életet pedig nem lehet megvenni semmi áron, ezért érdemes kockára tenni érte mindent.

Tehát Jézus ezzel a kérdő mondattal azt állítja, hogy a legnagyobb nyereség is kevesebb, mint maga az élet, mert ha az életet elveszíti az ember, a nyereséget sem tudja élvezni. Isten úgy mutatta, hogy semmi másról ne beszéljek itt ma közöttetek. Ezt az igazságot szeretném néhány történettel szemléltetni, kérve azt, hogy Isten Szentlelke mutasson rá életünk hiányosságaira, és tegyen késszé arra, hogy lépjünk onnan, ahol vagyunk, egyre közelebb Őhozá, beljebb az életbe, vagy egyáltalán be az életbe a halálból. Annál is inkább, mert világszerte egyre nagyobb a veszélye annak, hogy sok mindent megnyerhetünk, és éppen miközben a nyereséget hajszoljuk, az életünket, a lelkünket veszítjük el.

Nemrégiben bejárta a hír a világot, hogy egy amerikai játék-kaszinó ki-
gyulladt, és többen amiatt égtek bent, mert éppen jól állt a játszójuk. Mi-
vel nagy volt a tét, meg akarták nyerni. Az egyik nézőjüket sikerült kimen-
teni, ő mondta el, hogy meg is nyerték. De bennétek a kaszinóban. Félelme-
sen igaz kép ez az egész embervilág helyzetéről. Az ember nyerni akar, min-
denáron nyerni, és egyre többet nyerhet. Egyre többen nyerhetnek. Közben
azonban az életet veszítik el.

És itt soha nem szabad elfelejtenünk azt az újszövetségi egyenletet, amely
szerint az élet = maga Jézus. Többször is mondta: „Én vagyok az élet”. Ismer-
jük az igét a János leveléből: „Akié a Fiú, azé az élet. Akiben nincs meg az Is-
ten Fia, az élet sincs meg abban.” Jézus maga az élet. Élete annak van, aki-
nek közvetlen, szoros közössége van Jézus Krisztussal. Mindenki más csak
létezik, vegetál, küszködik, kínlódik. Lehet nagyon sikeresen és jómódúan
vegetálni és létezni. De csak az él, aki Krisztusban él, és akiben Krisztus él.
Rajta kívül nincs életlehetőségünk. Rajta kívül, nélküle hiába keressük,
nem találhatjuk meg az életet.

És vajon amikor Ő hív erre az életre, például most, ezen az istentisztele-
ten is, mit csinálunk? Jövünk-e mindent eldobva, ami eddig elválasztott
vagy visszatartott tőle, vagy pedig előbb még meg akarjuk nyerni azt a játsz-
mát, amit éppen elkezdünk, és közben az életünket, a lelkünket veszítjük el
esetleg? Előbb még a magam igazát be akarom bizonyítani, előbb még ezt a
pert végigcsinálom, előbb még kiforgatom mindenéből azt, akit valamikor a
legjobban szerettem, előbb még ismerje el a világ, hogy nekem van igazam,
azután majd jöhet Jézus. S lehet, hogy meg is nyeri. Erre kérdezi Jézus ezt:
Mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri is, de közben az éle-
tét elveszíti?

Valami félelmetes könnyelműséggel hajszolják az emberek a nyeresé-
güket úgy, hogy közben az élet marad ki a programjukból. Elvakít, elszédít,
elbódít e világ fejedelme, hogy ne legyen időnk, figyelmünk, erőnk Jézus-
ra, hogy minden egyéb kelljen nekünk, mint Ő maga, és így egyre gazdagabb-
nak érezhetjük magunkat. Egyszer azonban mindannyiunk homokóráján le-
peregnek az utolsó homokszemek is, és meghalunk anélkül, hogy éltünk vol-
na. És utána sem fogunk élni, ha Jézus nélkül halunk meg. Csak létezni fo-
gunk a halálunk után a kilátástalanság iszonyatos sötétjében és kínjában. Ezt
nevezi a Biblia kárhozatnak. Élet csak Jézusban van. Nyerni Jézus nélkül is
lehet, de mit használ az embernek, ha akár az egész világot megnyeri is, az
életét pedig elveszíti!

Valaki elhatározta, hogy mindent megtesz azért, hogy magas nyugdíja
legyen, mert majd ha lesz szabad ideje, szeretne sokat utazni, és egyébként
is, nem akar senkitől sem segítséget elfogadni idős korában. Hajtotta magát,
szépen emelkedett a fizetése, emelkedett az OTP betétje, és egy váratlan pil-
lanatban megállt a meghajtott szív. Egy fillér nyugdíjat soha nem vett fel. Va-

jon nem ezt csináljuk mi kicsiben és nagyban? Kitűzünk célokat, nem kérdezzék Istent, hogy neki mi a célja velünk. Hajtunk és ráhajtunk, és hajtjuk egymást — nem mindig pénzért, sokszor kötelességtudásból vagy sodródva, mert mindenki ezt csinálja. És Jézus ezt kérdezi: Mit használ, ha az egész világot megnyeri is, és közben az életét elveszíti!

Egy tengerjáró hajón történt. Megsérült a hajó, süllyedni kezdett, és két testvér valami örökségen veszekedett. Úgy kellett szétválasztani őket. Tipikus példája annak, hogy kik vagyunk. Süllyed a hajó, de még érdemes összeverekedni a jusson. Ez van betáplálva a vérünkbe. Jézus nélkül, magunktól csak ez telik. Az életünk hiányzik, az örökélet nincs bebiztosítva, süllyedünk a biztos halálba. De minden apró-cseprő dologra van gondunk, van időnk, és nem sajnáljuk a fáradságot. De elsüllyed a hajó! Érdemes akkor tisztázni az örökséget? Nem az életet kellene valahogy keresni? Hihetetlenül megvakította az Ördög az embert, hogy a lényegét ne lássa. Minden egyebet láthat, csak azt ne, hogy hova vezet az útja. Azt ne lássa! Törődjön apró-cseprő dolgokkal, érezze magát fontosnak, fogadja a bókokat, hogy hasznos életet élt, alkotó életet. És így hullik a kárhozatba. „Mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri is, de a lelkében kárt vall?” Ha összegyűjt sok mindent, amiknek azonban semmi értelmük és értékük nincs Jézus nélkül.

Egy nyári szünidőben történt még gyermekkoromban: Építkeztek a szomszédban, és abban az időben sok helyen még a helyszínen oltották meg a mezzet. A szülők szigorúan megparancsolták, hogy nem szabad a gödör közelébe menni. Persze, ennek ellenére ott állt a gyerekcsapat a gödör szélén, és ámulva csodáltak a fehér, sístergő, fortyogó csodát. Egyszer csak két gyerek felsikoltott. A szemükbe fröccsent a forró mész. Mindketten futottak bukácsolva haza. Jöttek az apukák. Egyik apuka úgy, ahogy volt a kicsi, masztosan és piszkosan, fölkapta és rohant vele az orvoshoz. A másik is ezt tette volna, de felháborodott hangon utánakiáltott a felesége és beparancsolta őket a lakásba, mondván: csak nem viszed el így a gyereket az orvoshoz, mit szól, milyen anyja van. Azután szépen megmosdatta, felöltöztette, búcsúzólul meg is fésülte az ordító kicsikét, s mire megérkeztek, a fél szemére elvesztette a látását.

Te melyik apukához hasonlítasz? Mit akarsz egyáltalán? Jól fésülten megvakulni, vagy ilyen koszosan, bűnösen Isten kegyelmét elfogadni és látni? Sikerek után, jobb körülmények között elkárhozni, vagy esetleg sokféle nyereségről lemondva élni? *Élni* itt már, és nem kínlódni, küszködni, hanem *élni*! És élni a halál után is. Mert az az élet, amit Jézus kínál, az a halálon is diadalmaskodó élet, az isteni élet, örök élet, amelyik megtölti tartalommal ezt a néhány évtizedet is, és amelyik a halál után csak kiteljesedik, és még nagyobb gazdagságban lesz majd a miénk. Mi fontosabb nekünk, milyen az értékrendünk, miféle sorrendek érvényesülnek az életünkben? Vajon nem ez jellemez-e sokakat, mint ezt a kedves édesanyát? Mosdatjuk, fésüljük, és köz-

ben magvakul? Mikor minek van az ideje? Mi az, amit most el kell hagyni, hogy meentsük azt, amit feltétlenül meg akarunk tartani? És mi az, amivel elpepecselünk, és közben kiderül, hogy hiába pepecseltünk, mert az életet veszítettük el. Mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri is, de lelkében kárt vall?

S ha már ilyen gyerekes-apukás történetről volt szó: vajon mit adtunk a gyermekeinknek és a ránk bízottaknak? Valami olyat-e, ami használ, és amit az a gyerek használhat majd az élet harcai, veszteségei közben is minden helyzetben, ami használ neki halála óráján is, meg azután is, vagy pedig elhalmozzuk őket olyasmivel, amire Jézus ezt mondja: mit használ? Nyelvet tanulni fontos, Jézusról hallani nem fontos. Rendszeresen sportolni fontos, rendszeresen ígét hallgatni és aszerint élni — már nem olyan fontos. Minden este fogat mosni fontos (ne haragudjatok, hogy ilyesmiket említek, de ez méri ám le, hogy kik vagyunk és hogyan gondolkozunk), minden este imádkozni nem fontos. A tv műsort végignézni, ha alva is vagy félálomban, fontos, Isten szent igéjére figyelni nem fontos. Ha az operabérlet vasárnapra esik, oda elmenni fontos, és amit Isten akart mondani, amitől az életünk gazdagodott volna, az nem olyan fontos. Megfésülni a gyereket forró mésszel a szemében fontos, a szemét azonnal kimosatni, és az orvoshoz menni, azt majd utána. Mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri is, és közben az életét elveszíti? Most hogy melegszik az idő, menni kell a telekre, víkendházba, vár a munka bennünket. Gondoljátok el, hogy azonos nagyságrendű feladatok ezek, hogy tiszta legyen az a telek, hogy újra mázoljuk a kerítést stb., vagy hogy az üdvösségét erősítse meg a család?

Nagyon jó lenne, ha senki nem értené, és főleg nem magyarázná félre a Bibliának ezt a világos tanítását. Itt nem arról van szó, hogy csak a lelkünkkel törődjünk a reánk bízottaknak, és közben maradjanak ápolatlanok és műveletlenek. Csakhogy Jézus egy olyan világba szól bele, amelyikben minden fontosabb lett, mint Ő. És olyanokhoz szólt már akkor is, még ha tanítványok voltak is, akiknek az életében kórosan megbetegedett és összezagyválódott az értékrend. És Ő erre akar eszméltetni minket: mi az, ami használ, és mi az, ami nem használ. Mi az, ami múlhatatlanul szükséges, és mi az, ami mellékes. Mi az, ami szép, kedves, jó, ha van rá idő, de ideig való és az élet perifériáján, peremén helyezkedik el, — és mi az élet magva, lényege, ami örökkévaló. És melyik a fontosabb?

Ne úgy éljünk, mint amikor sodródik a víz színén valami fadarab. Isten nem fabábnak teremtett minket, embereknek teremtett. Embernek, aki neki felelős, aki felel a kérdéseire, aki a vele való párbeszédben kap világosságot ahhoz, hogy gondolkozzék, tájékozódjék, mérlegeljen és döntsön. És azután vállalnia kell a felelősséget a döntéséért. És ha mindeme előzmények nélkül él, akkor is vállalnia kell a felelősséget. És ezt a mondatot: „Mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri is, de az életét elveszti”, ez kö-

veti: „Mert az embernek Fia eljön az Ő dicsőségében az Ő angyalaival, és akkor megfizet majd mindenkinek.” *Egyszer mindnyájan számot kell, hogy adjunk arról, mit csináltunk.* Fésülködéssel töltöttük az időt, vagy életmentéssel? A magunk és mások életének a megmentésével és gazdagításával?

Autópályán utaztunk egyszer. Valaki elvitt a kocsiján egy szolgálatra. Beszélgettünk, csendben énekelgettünk. Egyszer elzúgott mellettünk egy Mercedes. Ameddig csak láttuk, a baloldali irányjelzője mindig villogott. Azután az út vége felé a véres roncsok mellett haladtunk el. Utólag tudta meg az ismerősöm, hogy két fiatalember fogadott, hogy ezen az útszakaszon mindenkit le fognak előzni. Sikerült, de nem érkeztek meg sehova. Mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri is, de az életét elveszíti?

Azon gondolkoztam ott közben, hogy vajon érdemes volt? S vajon ezt akarták? Vagy ez a lehetőség eszükbe sem jutott, hogy ha ilyen célt tűznek ki maguk elé, hogy mindenkit megelőzzenek, akkor ez esetleg ezzel jár?

Micsoda altatószolgálatot végez csakugyan az Ördög! Bizonyos igazságok előtt becsukja a szemünket. Eszünkbe se jusson az a lehetőség! Vissza ne tartson! Csak gyerünk, gyerünk, nyerni, megnyerni mindent, leelőzni mindenkit! Hogy ez mivel járhat, hova vezethet... Azután azon gondolkodtam, hogy ha nem éri őket ez a baleset, akkor ez szép és gazdagító út volt? Erre teremtette Isten az embert, hogy egymást leelőzzék? Mi lenne, ha mindenki így élne? Ha mindenki mindenkit meg akarna előzni? Nem valami többet tűzött ki célnak elének a mi teremtető Atyánk? Ugyanazt az útszakaszt egészen másként is meg lehetett volna tenni. Kicsit nézelődni (nem a vezetőnek), észrevenni a természet szépségeit, beszélgetni, énekelni, magasztalni azt, akinek köszönhetjük az életünket. Ha az út szélén valakit bajban látunk, megállni és segíteni. Néha kiszállni és gyönyörködni, de akkor 20 perccel később érünk oda. És ha egy órával később érünk oda? De megérkezünk, és az út végén gazdagabbak leszünk, mint az elején. Hiába az embernek, ha az egész világot megnyeri is, de az életét elveszíti.

Nagyon fenyeget az a veszély, hogy beállunk ebbe a rohanásba sokszor akaratlanul is. Sodródunk, és nem marad időnk élni. Nem marad időnk egymásra, nem hagyjuk élni már a gyerekeinket sem, mindig csinálniuk kell valamit. Nem lehet önfeledten belefeledkezniük egy játékba. Hajtjuk őket, és hajtjuk magunkat. Nincs időnk az öregjeinkre, akik már nem bírják ezt a hajszát. Nincs időnk a párunkra, a társunkra, önmagunkra sem. Valaki egyszer ezt mondta, amikor meglátogattam: Kérem, mi évek óta nem csinálunk mást, csak dolgozunk, eszünk és építkezünk. Egybefonódik itt munkanap és ünnep, éjjel és nappal, tél és nyár. — Eszembe jutott az az ige, hogy Isten ezeket szétválasztotta. Szétválasztotta az éjszakát a nappaltól, az ünnepet a munkanaptól, és más tartalmat adott nekik. Az ember érdekében, az élet érdekében választotta szét. És ha ez valakinél egybefolyik, akkor az az életét veszíti el. Jézus azért jött, hogy nekünk életünk legyen és bővölködjünk. És ezen a

sorrenden büntetlenül nem lehet változtatni. Előbb kínálja nekünk az Ő életét, a bűnbocsánatot, istenfiúságot, az örökéletet, és azután a miénk lesz az a bőség, ami ezzel jár. De bőséget hajszolni élet nélkül, teljesen értelmetlen vállalkozás. És életet akarni Jézus nélkül teljesen lehetetlen! Mit használ az embernek, ha akár az egész világot megnyeri is, de élete nincs, és a lelkét elveszítette? Hiszed-e ezt?

Az méri meg, hogy hiszünk-e Jézus Krisztusban, hogy min akarunk változtatni. Amire most rámutat az életünkben, amit Ő nem helyesel, ami eltér az Ő akaratától, kész vagy-e azon változtatni? És mikor? Ha holnap, akkor nem lesz belőle semmi. Ha most, akkor számíthatsz az Ő szabadító segítségére. Ha csak elméletileg, akkor nagy kár volt eljőnnöd, mert vádolni fog ez az ige majd, amikor meg kell állnod Előtte. Ha a gyakorlatban akarsz változtatni most mindjárt, még ma, akkor az az új élet kezdetét jelentheti, vagy az új életben való megerősödést.

Jézus ezzel a kérdéssel tulajdonképpen egy határozott, bátor biztatást mond nekünk. Ezt mondja: Akarj élni! Ebben az önpusztító hajszában akarj élni, mert lehet. Ő valami csodálatosan szép életet hozott nekünk. Olyan életet, amiből nem hiányzik a küzdelem, a szenvedés, a próbatétel sem, de amelyik olyan békességet, reménységet, tartást, biztonságot, az örömet, a harmóniának olyan kiapadhatatlan forrását kínálja, amit sehol másutt nem találhatunk meg. Megtanít élni. Kell-e nekünk ez az élet, amit Jézus kínál?

Azért olvastam föl az elején Lót életének ezt a részletét, mert jól szemlélteti ugyanezt az igazságot más nézőpontból. Sodoma és Gomora megérett az ítéletre. Isten elhatározta az ítéletet, de Ábrahámra való tekintettel Lótot és családját ki akarja menteni. Elhangzik az evangélium: életben maradhatok, gyertek ki onnan! Lóték azonban késlekednek, húzzák az időt. A vejei ki nevetik az öreget, hogy tréfál, a lányai csomagolnak, telik az idő, a felesége sem megy. Végül is az angyalok megfogják őket, és az Úrnak irántuk való irgalmából kemény kézzel kiviszik a városon kívülre négyüket. Ő és a lányai hallgatnak a parancsra, a felesége engedetlen lesz, hátratekint, és elveszti az életét. Itt hangzik el ez az isteni figyelmeztetés: „Mentsd meg a te életedet, hátra ne tekints, és meg ne állj a környéken. A hegyre menekülj, hogy el ne vessz! (1Móz 19,17).

Jézus Krisztus ezt hirdette meg az egész embervilágnak: Mentsd meg a te életedet, hátra ne tekints, a hegyre menekülj, hogy el ne vessz! Van egy hegy, amelyen mindannyiunk számára kész a biztos menedék. A Golgota, ahol Ő az életét adta azért, hogy nekünk életünk legyen és bővölködjünk. Mert ezt a kérdést: „Mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri is, de a lelkében kárt vall?” egy másik kérdés követi: „Avagy milyen váltságot adhat az ember az ő életéért?” Semmilyen! Nem gyűjthet össze annyi pénzt a rabszolga, hogy önmagát kiváltsa. De nem is kell, mert valaki kifizette ezt a váltságot. „Nem aranyon vagy ezüstön, hanem drága véren, mint hibátlan

és szeplőtlen bárányén, a Krisztusén váltattunk ki mindnyájan a mi atyáinktól örökölt hiábavaló életünkből.” (1Péter 1,18-19).

Aki ezt hiszi, az engedi, hogy Krisztus változtasson az életén. Annak megváltozik a sorrendje, az értékrendje. Annak élete lesz és bővülködik. És az ezt a földi életet is arra használja, hogy egyetlen nagy hálahimnusz zengjen ezért a szabadításért. Valami olyasmit, amit egyik énekünk így próbál megfogalmazni:

*Jézusom, ki árva lelkem megváltottad véreddel,
Kárhozattól óvtál engem, bűnös szívem ó vedd el.
Add, hogy néked megháláljam, hogy nem hagytál a halálban,
S megmutattad, bármit adj, én oltalmam csak te vagy.*

295,1 ének

Imádkozzunk!

Istenünk, köszönjük irántunk való nagy irgalmadat. Köszönjük kedves figyelmeztetésedet és kemény ébresztésedet. Áldunk, hogy a te beszéded mindig az igazság beszéde. Bocsásd meg, hogy önmagunkat is képesek vagyunk félrevezetni, becsapni, és olyan sok mindent el tudunk hitetni magunkkal. A hitető is befogja a szemünket.

Kérünk, hadd tudjunk igédnél tájékozódni. És így engedd meglátni most mindnyájunknak, milyen helyzetben vagyunk voltaképpen. Segíts abbahagyni és elhagyni mindent, ami tőled távol tart. De segíts most megragadni mentő kezedet, aki maga Jézus.

Áldunk, Jézus Krisztus, kereszthalálodért, dicsőséges feltámadásodért, drága ígéretedért, hogy velünk vagy minden napon a világ végezetéig. Veled akarunk maradni mi is minden napon és minden pillanatban, hogy veled lehessünk majd mindörökké. Segíts rendet teremteni az életünkben. Teremteni mi nem tudunk, téged kérünk, teremtő Szentlélek, az újjászületés, az újjáteremtés csodáján vigyél át mindnyájunkat. Rendezd el, ami összerázódott, pótolj ki, ami hiányzik, és tölts be önmagaddal, hogy hatalmasan megerősödjünk a belső emberben, és lakozzék Krisztus hit által a szívünkben, a szeretetben meggyökerezvén és alapot vévén, hogy tudjunk a te dicsőségedre élni, hogy hasznosakat adjunk tovább a ránk bízottaknak, hogy felelősen, veled beszélgetve, rád figyelve, téged szolgálva tudjunk élni.

Újíts meg, így ajándékozd nekünk a te életedet. Benne azt a vigasztalást, erőt, bátorítást, reménységet, hitet, amire olyan nagy szükségünk van.

Ámen.